Z toho plyne jednak, že zemskému správnímu výboru jest vyhraženo právo, aby jmenoval župního dozorce hasičského pro jednotlivé hasičské župy, jednak že přivtělení žup k tomu kterému zemskému svazu vyslovuje se zemským výborem jen k tomu účelu, aby ten který svaz činil návrh na jmenování župního dozorce a jeho náměstka.

Jelikož však, jak shora doloženo, jest každému dobrovolnému hasičskému sboru a rovněž každé hasičské župě dáno na vůli, chce-li vůbec přistoupiti k některému zemskému svazu a každý sbor a každá župa mohou přivtělení, neodpovídající její vůli, zrušiti tím, že vystoupí ze zemského svazu, pak nemá ani jeden ani druhý zemský hasičský svaz pro Slezsko právní nárok na to, aby mu určitý sbor neb určitá župa byly přivtěleny. Potom však není i výrok zemské správní komise, jímž přivtělena byla župa hasičská pro Hlučínsko svazu »Schlesischer Feuerwehrlandesverband« rozhodnutím neb opatřením správního úřadu, právní moci schopným, jímž by mohla býti založena nějaká práva subjektivní, nýbrž pouhým prohlášením organisačním, obsahujícím pouze výrok, že ten který svaz má činiti návrh na jmenování župního inspektora a jeho dozorce.

Naříkaný výnos jest dle svého obsahu odvoláním předchozího usnesení zemského správního výboru ze dne 16. března 1920 č. 7261, není tudíž samostatným aktem a nemá jiné povahy, nežli výrok, který byl týmž úřadem v téže působnosti odvolán.

Nemá-li však stěžující si svaz právního nároku, aby mu byly určité sbory neb župy hasičské přikázány, není tu práva nastoupiti proti tomu, když byla naříkaným rozhodnutím vyslovena změna přivtělení, totiž změna organisace.

Z těchto úvah bylo stížnost odmítnouti jako nepřípustnou.

Č. 762.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Dny poštovní dopravy včítají se do lhůty určené k podání námitek podle § 18 čes. řádu dávk.

(Nález ze dne 14. března 1921 č. 2429.)

Prejudikatura: nález č. 171 a 230.

Věc: Marie G. v Novém Sedle proti zemské správní komisi v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Inspektorát pro zemské dávky v Praze oznámil stěžovatelce přípisem ze dne 25. února 1920 č. 127.470, že při vyměření dávky z přírůstku hodnoty jejího domu jest vycházeti z obecné hodnoty jeho ke dni 1. ledna 1903, a že předpokládá hodnotu tu penízem 1800 K; vyzval ji při tom, aby svoje případné námitky proti předpokládané hodnotě podala ve lhůtě 14 dnů. Přípis byl doručen stěžovatelce dne 13. března 1920. Námitky její proti předpokládané hodnotě došly na inspektorát dne 29. března 1920 a nebylo k jich obsahu při vyměření dávky přihlíženo z důvodu, že byly podány opožděně. Rekursu, v němž stěžovatelka dovozovala včas-

nost podání námitek poukazem na okolnost, že je odevzdala poště k dopravě již 25. března 1920, nebylo naříkaným rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti čelící proti tomuto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Na sporu jest jedině otázka, zda dny poštovní dopravy včítají se do lhůty určené k podání námitek podle § 18 česk. dávk. řádu či nic. Na otázku tuto odpověděl nejvyšší správní soud kladně již ve svém nálezu ze dne 4. září 1919 č. 4193 (Boh. č. 171) — na jehož podrobné důvody se dle § 44 jednacího řádu poukazuje — a dovodil zejména také, že použití předpisu § 2 zákona ze dne 18. března 1876 č. 28 ř. z. při podávání námitek dle § 18 česk. dávk. řádu je nepřípustné.

Stěžovatelka nepopírá, že přípis inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 25. února 1920 č. 127.470-3/1920 obdržela již dne 13. března 1920. Dle úředního záznamu byly stěžovatelčiny námitky proti předpokládané hodnotě doručeny inspektorátu teprve 29. března 1920, tedy po uplynutí stanovené čtrnáctidenní lhůty. Úřední záznam sluší považovati, pokud není dokázán opak, za plný důkaz o tom, kdy námitky došly na úřad, a nebylo s procesuálního hlediska nutné konati v tom směru ještě nějaká šetření. Pro zahájení šetření takového bylo tím méně podnětu, když stěžovatelka ve svém rekursu na žalovaný úřad obmezila se na pouhé tvrzení, že námitky odevzdala poště k dopravě již 25. března 1920, aniž nabídla důkazy o tom, že námitky byly poštou odevzdány vyměřovacímu úřadu již před uplynutím 14denní lhůty.

Netrpí tedy řízení vytýkanou neúplností; že by stíženo bylo nedostatky, na něž je dbáti z úřední povinnosti dle § 6 odst. 2 zák. o správ. soudě, nejvyšší správní soud neshledal, a zůstává tak nedotčeným zjištění naříkaného rozhodnutí, že námitky stěžovatelčiny byly u vyměřovacího úřadu podány až 29. března 1920. Za tohoto stavu věci jest dle právního názoru svrchu vysloveného naříkané rozhodnutí v souhlasu se zákonem, když stojí na stanovisku, že stěžovatelka pro opoždění je prekludována dle § 18 česk. dávk. řádu se svými námitkami proti předpokládané hodnotě nabývací.

Na tom nemohla by měniti ničeho ani okolnost, že stěžovatelka odevzdávajíc poště k dopravě svoje námitky, musila, jak tvrdí, počítati s doručením jejich v normální lhůtě dvou dnů — bylo její věcí voliti takovou cestu, která zabezpečuje, aby námitky ve stanovené lhůtě čtrnáctidenní byly u vyměřovacího úřadu.

Stížnost jest tak ve všech směrech bezdůvodna a slušelo ji zamítnouti.

Č. 763.

Administrativní řízení: Podmínky závaznosti všeobecných nařízení a opatření nejnižších úřadů správních.

(Nález ze dne 14. března 1921 č. 2990.)

Věc: Natan a Arnoštka Kl. v Dejvicích a Oskar L. v Praze proti nájemnímu úřadu v Dejvicích stran neschválení nájemní smlouvy a zabrání bytu.